

feszül és megroppantja a falát a szó
hol vagyunk otthon ebben a világban
ha *kint* és *bent* így megfordítható
ha meleg ott van ahol mások fáznak
és vacogva néz ki a bentlakó

2011. december 31.

Ferencz Győző

EGY EL NEM SIETETT ESKÜVŐRE

Menyegzői óda

K. S. és S. I.

Miután, hogy el ne botoljanak, a felnőttkor
Küszöbére érve
Szakítottak egymással – van ennek már
Vagy negyven éve –,
Nekifogtak a szokásos dolgoknak,
És ahogy lennie kell,
Egyikük szinte meg sem nősült,
Már vált is el.

A szűk időbe az a pár pompás gyerek
Alig fért bele,
Attól kezdve úgy élt, vagy inkább bújt,
Mint egy rangrejtett remete.
Vagy ki tudja, hogyan. Ha voltak is nők,
Nem voltak ügyek.
Elintézte magában, választott: szolgálat,
Kutatás és ügyelet.

Csak gyerekkori barátságunk
Sínylette meg talán,
Hogy fiatal éveinkben úgy ránk szakadt
Az időhiány.
Gyógyító találmányaihoz később már
A felsőbb matematika
Világába vonult vissza, de nyilván
Felelős apa,

Vagy még inkább, úgy képzelem, szórakoztató
Nagyobb társ lehetett, ami
Segített a bonyolult, felbomlott családi
Helyzeteket megoldani.
Másikuk bontakozó nőiségét, tapasztaltam én is,
Már kamasz lány
Korában izgatóan áthatotta az anyáskodás
Ösztöne, ami aztán

Több férjre és tőlük született gyerekeire
Sugárzott tovább.
Mellette egy cserép paradicsom is
Biztonságban érezte magát.
Igen, magabiztos derűvel szeretett
Mindent, ami él,
S gondolom, ez előny lehetett
Külvárosi pácienseinél.

De fontosabb ennél, már ami a közvetlen
Következményeket illeti,
Hogy amikor kellett – és kellett –, meg tudta
Önmagát is gyógyítani
Utolsó válása előtt, s bár van onnan is még
Egy nevelhető gyerek,
Szabad lett megint. Persze, hogy ki szabad éppen,
Sosem játszott szerepet,

Éppen ez a lényege viszonyuknak,
Amit talán ideje
Volna nevéen neveznem, ha tudnám,
Hogy minek kellene,
Mert vonakodom azt a szót használni,
Hogy szerelem.
A szerelem hétköznapi értelemben
Egyáltalán nem ilyen.

Vagy mégis? Negyven éven át tartották
Vonzalmukat ébren,
Negyven éven át éltek külön életüket
Állandó készenlétben,
Ha voltak is, és bizonyosan voltak akár
Hosszabb szakaszok,
Amikor óhatatlanul meglazultak
A szálak, valahogy,

A közös pálya miatt is, nem kerülhettek
Annyira távol,
Hogy ne figyelték volna egymást
A szemük sarkából,

Lopva, kíváncsian, hogy a másik egyedül,
 Vagy másvalakivel, mire jut.
 És megnyugtató gondolat lehetett,
 Hogy nem kellett csalódnuk.

Micsoda pofonegyszerű trükk, istenem,
 Milyen remekül kitalálták,
 Hogy így kerül ki az együtt töltött
 Évtizedek csapdjáját!
 Családalapítás, pénzkereset, gyereknevelés,
 De legfőképp
 Az ezzel járó kopás, sőt, az elvárható
 Házastársi hűség

Sem kezdte ki felfüggesztett, azonban soha
 Nem lankadó szerelmüket,
 És mire a hormonális forrongások
 Salakja leülepedett,
 És elnyugodtak bennük az iránytalan vagy
 Más irányú vágyak,
 Mivel soha el sem engedték, könnyen újra
 Egymásra találtak.

Megjegyzem, fogalmam sincs, így történt-e,
 Én mindenesetre így
 Illesztettem össze történetük
 Töredékes részleteit.
 De azért szeretném azt hinni,
 Hogy valami van,
 Ha már így kidolgoztam, változatom
 Főbb vonalaiban.

Hiszen úgy néznek most egymásra,
 Olyan meghitten
 És régtől ismerősen, mint akiknek,
 Bármilyen hihetetlen,
 Mégiscsak sikerült bebizonyítaniuk
 – Ráadásul kísérletileg –,
 Hogy együtt csinálták végig
 Külön élt életüket.

Most elkezdődött, véget ért, vagy
 Folytatódik valami?
 Ezt bizony, ha akarnám sem
 Tudnám megmondani.
 Ha pedig tudnám, sem akarnám:
 Véletlenül se legyen
 Vége ezzel a dolognak, noha én már a történet
 Befejezéséhez közeledem.

Nekem ugyanis ideje visszavonulnom.
Hisz így is átléptem
Vagy negyven évet. Csak el ne botoljak
Valami kiálló emlékben:
Legjobb gyerekkori barátom
És első iskolai szerelmem
Most lépnek fel először együtt egy nem próbált,
Régi-új szerepben.

Falussy Móric

A KÖSZÖNÉSRŐL

*„Szándékának semmi sodra nem látszott folyni most semerre.”
(Heimito von Doderer: A STRUDLHOF-LÉPCSŐ)*

Úgy tartják, a múzeumőr szellemibb alakváltozata előképének: a durva biztonsági őrnek – hogy rokonságuk egy tőről fakad. Kétségkívül neveltség, ezért is rendkívül vitatott téma, hogy a biztonsági őrök népes családfája a lomha észjárású, de nagy erejű titánok leszármazottja-e, E. Holyfield érvelése következetesen kitart emellett, vagy azoknak van igaza, akik szerint, és itt elsősorban Caputto említendő, s ez a biblikus értelmezések előjoga, hogy egyenesen Káintól eredeztethető. Egyfajta szintetizáló elmélet Jan Ellenbergé. A svéd múzeumőr álláspontja épp a szerepek átfedését hitelesíti, egymásba mosódását, átmenetét, finom különválását igazolja, miszerint Ádám, a kert, azaz a fizikai világ őrzője, életének bizonyosan keserűbb szakaszában, kézzelfoghatatlan értékek őrévé vált. Irrsigler ezt tovább bonyolítja annyiban, hogy a fogalmi műveletekre, a nyelvben tárgyasult eszmékre, ún. paradicsomi állandók eredetére vonatkoztatja. Ádám tehát kénytelen-kelletlen múzeumőri feladatokat teljesített önnön személyének rejtett rekeszei mellett, még ha ebbéli tevékenységének nyilvánvalóan nem is volt tudatában. Ebben az összefüggésben, ami a kerubokat illeti, a világ hallgatólagosan megbízott biztonsági őreivel azonosíthatók. Ez a titkos kapocs a két foglalkozás között a történeti szemlélet szerint.

Nem céloz az igazságtevés, mivel ezek mítoszok.

Ami biztos, hogy a biztonsági őrök valami oknál fogva örömeiket lelik a női seggek bámulásában. Nem mintha máshol ne lenne alkalmuk stírólni. Egy hosszú folyosón, négy fal tagolta térben, utánanéznék az arra elmenőnek. Komplex módon; nem csak Fülke túsarkának kopogását élvezik, az ismerős hanghatás kedvéért sem mondanának le a látványról, hosszan nyúlik a feszesen domborodó, piros miniszoknyára vetett pillantás, a kanyarig szúrja Fülikének a hátát. Fülke huszonöt éves és adminisztrátor, gyakran panaszkodik nekem, hogy ezek a parasztok, a kollégái, Béla, szemmel tartják minden lépését. Azon a folyosón, melynek felerészben fehérek – felében feketék a kőkockái.